

POSTANOWIENIE

21 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 21 maja 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J.S.
przeciwko Gminie Miejskiej D.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej J.S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 30 października 2025 r., I ACa 3426/23,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej pkt 3. zaskarżonego wyroku;**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części;**
- 3. zasądza od J.S. na rzecz Gminy Miejskiej D. 2700 złotych kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia J.S. do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

J.S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 30 października 2025 r. zaskarżając wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona odnośnie do zarzutu naruszenia prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji.

Ponadto skarżący powołał się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne: Czy osobie, której własność została naruszona w inny sposób aniżeli przez pozbawienie jej faktycznego władztwa nad nią przysługuje roszczenie o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i o zaniechanie naruszeń w sytuacji, gdy to ona doprowadza lub jest współodpowiedzialna za powstanie przyczyny tego naruszenia, lecz którego skutki następnie zakłócają możliwość spokojnego korzystania z należącej do niej nieruchomości ponad przeciętną miarę?

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna w części, w której dotyczy zawartego w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcia o oddaleniu zażalenia (pkt 3. zaskarżonego wyroku) podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna. Skarga przysługuje bowiem od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie (art. 398¹ § 1 k.p.c.). Niedopuszczalne jest więc zaskarżenie skargą kasacyjną orzeczenia sądu drugiej instancji w części, w jakiej sąd ten oddalił zażalenie pozwanego skierowane przeciwko rozstrzygnięciu o kosztach postępowania. Skutkuje to odrzuceniem na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. skargi kasacyjnej w tej części jako niedopuszczalnej.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu

podstawowej wiedzy prawniczej. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi.

Skarżący nie wykazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, nie może być skuteczny zabieg, którym się posłużył, powołując się w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenie przepisów wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przestanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Po drugie, we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zostały wskazane żadne przepisy prawa materialnego, których kwalifikowane naruszenie mogłoby przekonywać o oczywistej zasadności skargi. Skarżący wskazał jedynie przepisy postępowania – art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Natomiast oparcie skargi kasacyjnej wyłącznie na zarzutach naruszenia przepisów postępowania nie pozwala na uznanie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Zgodnie bowiem z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. skargę kasacyjną można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, który ocenia się przez odniesienie konkretnego rozstrzygnięcia do podstawy materialnoprawnej orzeczenia co do istoty sprawy (zob. m.in. postanowienia SN: z 16 kwietnia 2019 r., I PK 115/18; z 21 grudnia 2021 r., IV CSK 615/21; z 31 sierpnia 2022 r., I CSK 3676/22). Oczywiście zasadność skargi determinuje więc konieczność uchylecia zaskarżonego orzeczenia, wynikającą z naruszenia przepisów prawa materialnego. Oparcie zatem argumentacji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tylko na naruszeniu przepisów postępowania – w przypadku zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy – jest niewystarczające, nie pozwala bowiem na stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest natomiast zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu.

Zagadnienie przedstawione przez skarżącego nie ma charakteru uniwersalnego, na co wskazuje bezpośrednie odniesienie się w jego treści do sytuacji powoda. Również przeważająca część uzasadnienia przedstawionego zagadnienia sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi i oceną prawną dokonaną przez Sądy *meriti* (s. 6-7 skargi). Skarżący, uzasadniając wątpliwości dotyczące przedstawionego problemu prawnego, nie wskazał też na istnienie rozbieżności w orzecznictwie lub doktrynie, nie przedstawił możliwych interpretacji prawnych ani racji jurydycznych stojących za każdą z nich. Przeciwnie, skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przywołał liczne orzeczenia, które sam określił jako wyznaczające utrwaloną linię orzecniczą Sądu Najwyższego (s. 7-8 skargi). Skarżący nie podważa przy tym dominującego w orzecznictwie stanowiska. Niejasne jest więc, czemu miałyby służyć ponowna wypowiedź Sądu Najwyższego w tej kwestii.

Co więcej, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi, skarżący ignoruje kluczowe ustalenie, na którym oparł się Sąd Apelacyjny, że sporny mur oporowy był przedmiotem współwłasności stron (właścicieli sąsiednich nieruchomości). Abstrahując od trafności tej tezy, nie sposób jednak przyjąć, że obowiązek odbudowy tego muru może spoczywać tylko na jednym ze współwłaścicieli, a drugiemu przysługuje roszczenie negatoryjne (art. 222 § 2 k.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, w zakresie w jakim nie podlegała odrzuceniu, a zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października

2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

Marcin Łochowski

(D.Z.)

[a.ł.]